

MANTANA 11

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 11

listopad 2009

ÚVODNÍK

A máme tady opět listopad. Tento měsíc pro mě znamená konec lezecké sezóny. Je to období, kdy většinou hodnotím, jak se sezóna vydařila a jestli jsem si splnil všechny cíle a sny, které jsem měl v plánu si tento rok splnit. Vždy je to tak půl na půl. Něco se podaří a něco zůstane na příští rok. I když jsem nevylezl vše, co jsem chtěl, tak mě velmi těší, že jsem navštívil spoustu nových oblastí. Zajeli jsme se podívat, jak vypadá pořádná spára do Ádru, několikrát jsme navštívili oblasti Českého ráje a to hlavně Sušky a Prachovské skály, a také Labák jsem navštěvoval poměrně často. Díky tomu jsem ale zanedbal mé oblíbené Sasko, i když i tam jsem letos strávil velmi pěkné chvíle s fajn lidmi. V deštivém letním období jsme zase objevovali nepískovcové možnosti v okolí Děčína a Středohoří. Něco jsme našli, ale písek je písek a letošní relativně pěkný podzim umožnil téměř každý víkend trávit na pískovcových skalách.

Letošní první výlet do hor skončil tak trošku fiaskem. Na velikonoce jsme s Letošem vyrazili na Monte Rosu pokusit o její východní stěnu. Hromady sněhu nás bohužel moc daleko nepustili, a tak jsme zavěsili pořádný pytel. Další výpad jsem podnikl se Želvákem a to do Dolomit, kde jsme trávili týden na Tre Cime a okolí Cortiny. V srpnu se mi zachtělo se znovu podívat do Wilder Kaisru. Tam jsme s Hankou prožili krásných pět dní a vylezli kopečky, které nám v okolí Stripsenjoch zbývaly. Na svatého Václava jsme s Pájou vyrazili do Tater. Po dlouhé době jsem se svezl vlakem, pět dní na Popradském, super počasí, dobrý pivo... co víc si přát.

Hrabání se ve sněhu jsem se přeci jen dočkal, a to když jsme s Letošem a Honzou Škarohlídem koncem října vylezli dvě severky v Itošce.

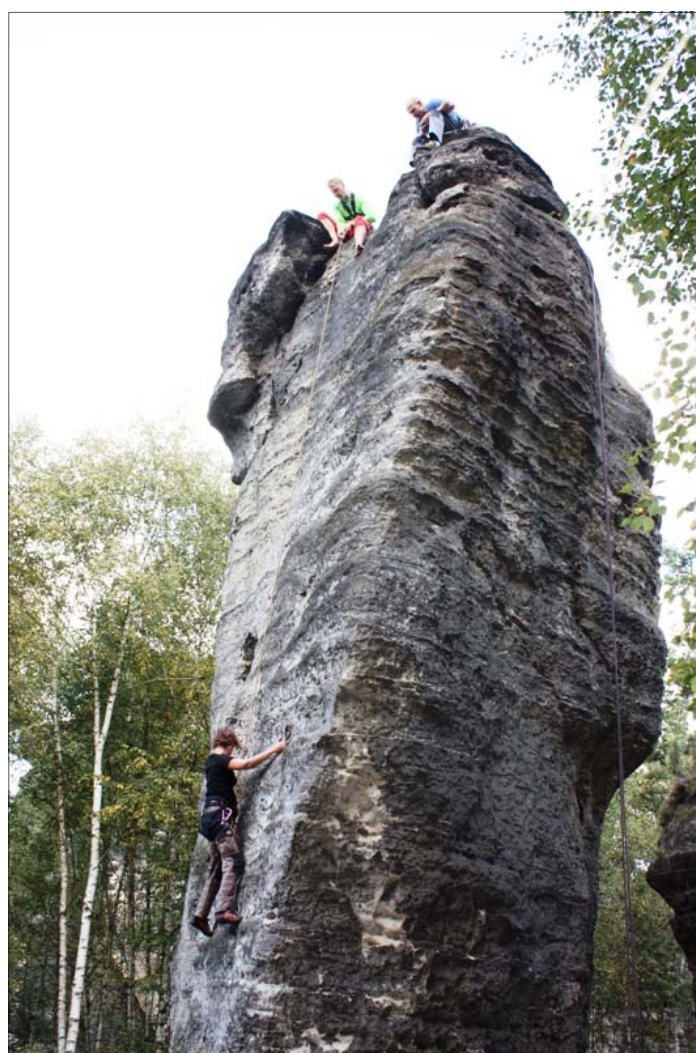
Takže asi dobrý. Děkuji všem, kdo se mnou museli trpět na skalách i v horách.

Pavel „Pája“ Bohuněk

Peklo a Rájec

12.9.2009

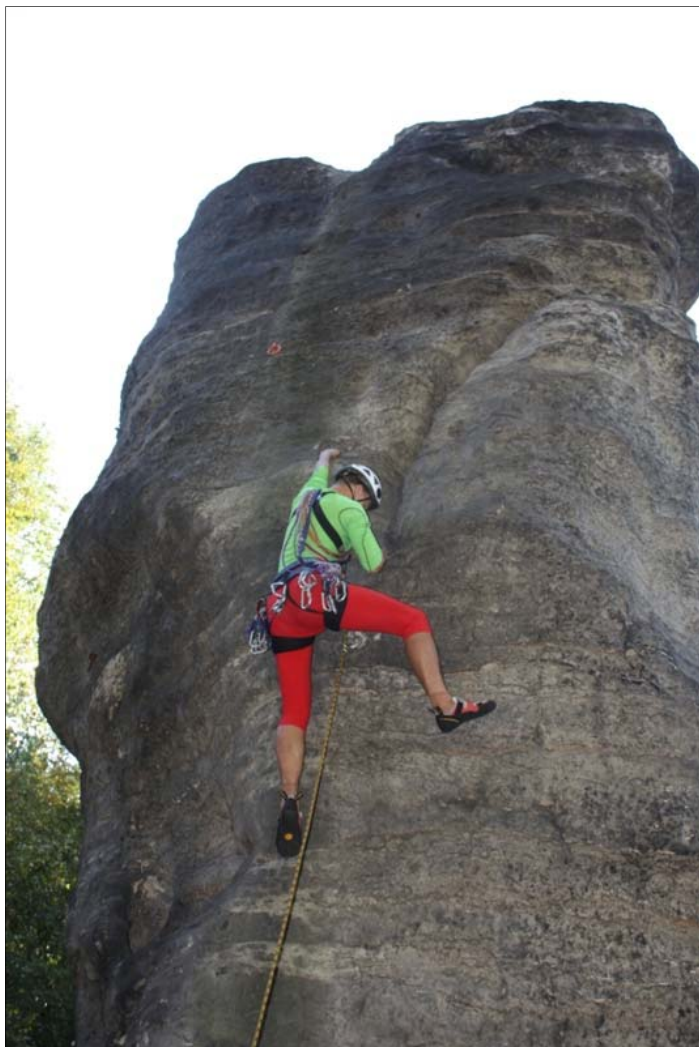
Broněk Bandas

Úplnou náhodou jsem při pročítání starších čísel CAO News otevřel číslo 2 z Února 2008 a okamžitě mě zaujal článek „Příběh Mravenčí věže – Antonín Nedval“. Než si dovolím z článku citovat, musím říct, že Mravenčí věž patří do The Best of Horoklub Chomutov.

V CAO News napsali : Štíhlý, osamělý a nedobytný kyj – to je Mravenčí věž v Rájci. Tato krás-

ná věž, jako jediná, nebyla až do konce druhé světové války slezena, přestože svou vyzývavou nedostupností přitahovala všechny tehdejší lezecké hvězdy a horolezci kolem ní kroužili jako mlsní psi. Dokroužili až v roce 1949. Toho roku vylezl jako první člověk na Mravenčí věž tehdy třiatdvacetiletý nadaný mladík ze Sokolu Chabařovice Antonín Nedval. Sám. Nikomu z jeho spolulezců se nepodařilo cestu přelézt ani „na druhém“, ztroskotali pokaždé již na vlastním nástupu. Prvovýstup byl tedy na světě, ale na vrchol se celé další tři roky, přes řadu pokusů, nikdo nedostal. Nedvalova cesta byla nad jejich síly.

Tak nějak podobně jako horolezci v padesátých letech, jsme kolem Mravenčí věže kroužili Šiška a já. Hledali jsme slabinu věže a střídali morál i brutál. Ale vypadalo to, že obojího nebudeme mít dost nikdy. Na začátku srpna, po našem návratu z Arca, jsme zase mlsně kroužili a k našemu kroužení se přidal i Honza Unger. Vylezli jsme pár cest na Mechovou věž a Koberce a Honza jen tak lehce nahodil udičku, že bychom tu Mravenčí zkusili. Víím, že je dobrý lezec a lákalo mě to, na druhou stranu věž vypadala vážně nedostupně. Rozpoutal se ve mně vnitřní boj. Váhal jsem, váhal,

až se Honza rozhodl nastoupit do Východní cesty jižně Luckou. Z povzdálí jsem sledoval Honzovo urputnou snahu u prvního kruhu a řadu pokusů dostat se do spáry vedoucí k pravé hraně, které skončily ústupem a slaněním.

O pár týdnů později jsme se doslechli, že se Ota Štejnár pochlapil, vyvedl Východní cestu a za ním Mravenčí věž zdolali Párek s Blahoušem Smrtihlavem. A protože rosničky předpovídaly krásné babí léto, zavelel Jirka Šťastný k útoku a 12. září jsme se sešli v Rájci u Blíženců i s Oťákem a Ráďou. K našemu velkému a nemilému překvapení byla Mravenčí věž v obležení. Horolezci ze Saska si přímo pod ní rozbili základní tábor, jeden z nich právě vyváděl velmi morálovou Starou cestu a ostatní postupně na druhém, ale občas i na prvním fousu, lezli na věž různé cesty i varianty. Dali jsme si tedy na okolní vrcholy na rozlezení pár cest. Některé nám poradila Raďule, která má v Rájci dost vylezeno a má cit pro hezkou cestu, některé jsme si vybrali sami. Zajímavá, i když asi ne nejhezčí byla „Ve znamení raka“ na Soudek, pískovcová pětka, která byla díky překroku z věžičky velmi fotogenická. Asi po hodině se Jířa postavil pod nástup Východní cesty VIIb na Mravenčí věž. Ota nás ještě varoval, že si v cestě nelze ani na chvíli odpočinout a Jířa nastoupil.

Z mého pohledu pohodlně cvaknul první kruh a velmi dlouhým natáhnutím chytil ostrou díru vlevo od spáry a valil k hraně. Cestou podezřele funěl a mně se začaly potit ruce, i když ze země to ještě pořád vypadalo jako pohodové lezení. Věž není vysoká a Jířa za chvíli seděl na vrcholu a dobíral mě. U prvního kruhu zmizely stupy a než jsem chytil tu ostrou díru, tak mně trochu nateklo. Pod druhým kruhem už jsem měl nateklé pořádné bandasky a byl jsem rád, že jsem nešel cestu na prvním, protože i když mozek dával rukám jasné pokyny: stisknout, držet, přitáhnout, v nateklých předloktích se jasné signály z mozku nějak zkomolily na zpotit, povolit, vypadnout. Dosednutí na vrchol jsem si opravdu vychutnal.

Šišku s Rádou zaujala Stará cesta pana Nedvala tak, že za námi nešly Východní, ale nechaly si spustit lano do té první cesty, která na věž vedla. Prý je opravdu krásná. Ale vzhledem k tomu, že druhý kruh je tak vysoko, že prvolezci hrozí naprostojistý vozembouch a smyčku není založit kam, budu ještě nějakou dobu střádat morál a brutál a kroužit a kroužit.....

Pekelného lezení v Rájci se 12.9.2009 zúčastnili : Jířa, Maruška a Fíla Happy Šťastných, Šiška, Broněk a Broník Bandasky, Dáda, ATom a Zuzanka Stránských, Ořák, Radůza, Klárka a Ondrášek Štejnaru.

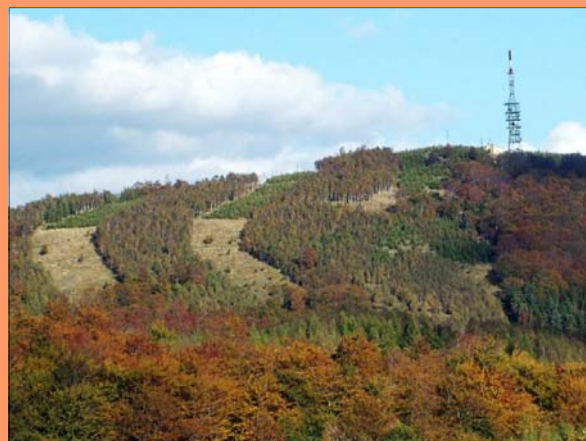
Broněk

Běh na Jedlák 28.11.2009

Šestý ročník této báječné akce se letos uskuteční dne 28.11.2009. Pravidla zůstávají nezměněna, takže kdo první zdolá vrchol libovolnou trasou, stává se vítězem. Trať má převýšení asi 500 m a končí na vrcholu Jedláku u vysílače v nadmořské výšce 851 m n. m. Kdo nemá rád běh, tak se může jít klidně jen projít a načerpat pozitivní energii pro blížící se Vánoce. Sraz je v 10.30 hod u koupaliště ve Vysoké Peci, start v 11.00 hod.

Doprava věcí na Lesnou bude zajištěna. Z cíle se přesuneme do restaurace na Lesné, kde doplníme vydané kalorie a celou akci řádně zhodnotíme. Potom se asi odebereme k domovu (kdo chce, může si zajistit ubytování a přespat). Tel.: 476 113 040 (www.horskyhotellesna.cz)

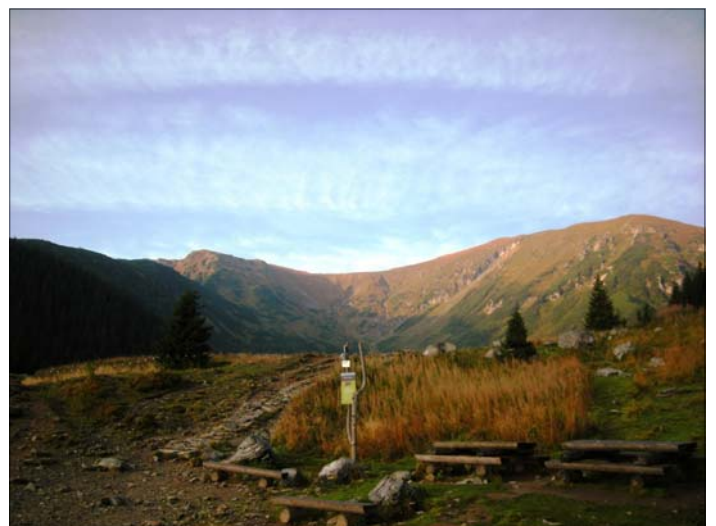
hodinu, kdy si na nás obsluha konečně udělá čas a začne organizovat nocleh. Povídáme si s dvěma Polkami a ony stále řeší vztahy mezi Čechy a Poláky. Nedá se nic dělat, lidí mnoho a prostoru poskrovnu. Stoly na sebe a na jednu stranu. Ewička nachází jako jediné místo na široké lavici u zdi (nemá karimatku), já se tísním s jednou dívkou pod stolem. Ještě se jdu chvíli vydýchat ven a v temnotě slyším jakési bručení. Z medvědů mám schízu, a tak raději ulehnu. V noci je dusno, a když se pohne

Funíme si to s Ewičkou na zastávku, už teď mi je batoh nepříjemnou zátěží. V 04.20 h podupáváme na zastávce, ale transportu, který má jet za 10 minut, se nedočkáme ani po podstatně delším čekání. Obracíme směrem k domovu a podstupujeme dvacetiminutový návrat do tepla bytu. Hoďku vydechneme a zase nazpátek. Při příchodu říkám partnerce, že jestli ještě jednou ujede airbus, tak... . Další bus nám ujíždí před nosem. V Polsku je zvykem, že autobusy jezdí podstatně dřív ze svého stanoviště, naproti tomu vlaky jezdí pozdě, nebo vůbec. Naštěstí o pár minut jede autobus ve směru Krakow, pět hodin v autobuse není žádný med, pak přestup na bus ve směru Zakopany na úpatí Západních Tater, cesta zabere další min. 2 hodiny .

Konečně vystupujeme v turisticky profláklém městě a vydáváme se na jih. Asi 4 km si razíme cestu v davech na kraj města do Kuźnic, pokračujeme a míváme lanovku na Kaspruw Wierch a následuje turistický chodník po modré až k chatě Kondratowa hala. Po celou dobu prorážím davy lidí, pomáhám si trochu nešetrně hůlkami, ale jinak to asi nejde. Kolem chaty je milion turistů, dáme chálku a čekáme na 19.

jeden, tak se probudí další čtyři lidé. Možná proto ráno od nás nikdo nevyžaduje původně požadovaných 20 Zł.

Vydáváme se v 07.00 h na cestu po zelené a najednou jsme sami. Slunce pomalu začíná ohřívat do rezava zbarvenou květenu kolem nás a já přestávám litovat, že jsem zde. Vzhledem k jinému stavu Ewičky postupujeme velice pomalu. Zvolna stoupáme, když nás dohání šedovlasý pán, který se představí jménem Michael Jagiellon a v průběhu 5-ti minut mi sdělí průběh celého jeho života, že píše knihy, byl zá-

chranářem a zná Pavla Tigrida a Václava Havla atd. Pak si uvědomím, že jsem nechal přítelkyni za sebou a zpomaluju. Než se dostaneme na hřeben, tak chroupeme borůvky a už nás začíná předbíhat více lidí. Jsme v sedle Przełęcz pod Kondracką Kopą a tiše ruku v ruce sledujeme scenérii, která nás oba dobývá novou energií. Jakoby v mlžném oparu vidíme na východě ob-

rysy Vysokých Tater a bezpečně rozeznáváme Kriváň. Na západ se line prošlapaná stezka po hřebeni. Jako mnozí jiní přispějeme svými kroky k erozi svahů. Dostáváme se na Kondratowou Kupu, Giewont a dále. Na každém vrcholku si dopřejeme odpočinku, válíme se po prohřáté trávě a sledujeme, jak se mraky na Kasprowym przevalují. To mě strašně baví. Pomalu, ale jistě odsouvám na neurčito přechod hlavního hřebene. Nemám na to morál a pod náporu útoků mé milé přítelkyně mi ubývají i zásoby. Přejdeme celé Czerwone Wierchy a scházíme po zelené do údolí, kde nadcházíme krásné vápencové věže. Konečně se dostáváme do lesa a Efka si už trochu stěžuje na únavu. Po nějaké době zaslechnu podezřelý zvuk "Brééé!" a znovu se to opakuje. To už slyší i Ewička, zbystríme a uděláme veškerá možná opatření. Ještě se k nám přidají tři kluci z Krakova. Nakonec šťastně dojdeme do chaty Ornak Hali, kde nám jedna dívčina sdělí, že přes dalekohled viděla jeleny, kteří vyluzovali podezřelé zvuky, něco jako medvěd. Přespíme v turistické místnosti 22ZI a druhý den již poklidně míříme zpátky do Zakopaného. Není nad "rodinnou" dovolenou :).

Blahouš Smrtihlav

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční opět první pondělí v měsíci a to 7.prosince od 18.00 hod. v restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

jednotlivé krabice. Chyty rovnáme podle barev, abychom měli představu, co z toho vlastně půjde využít u nás na boulderu a co necháme do Kadane. Za chvíli máme všechny chyty krásně srovnané a můžeme začít s demontáží starých a nevyhovujících chytů ze stěny. Přichází další pomocník – Tomáš Hyksa. Ve čtyřech už je to veselější a práce nám jde pěkně od ruky. Nechávám „mladé“, ať si rozeberou

Všechno to začalo tím, že Krajský úřad Ústeckého kraje vypsali hned po krajských volbách nový dotační titul: „Sport - Podpora - Otevřenost - Rozvoj –Talent“ s jednorázovým plněním ve výši 30.00,- Kč. Formulář byl velmi jednoduchý, tak jsem ho vyplnil a poslal s tím, že za nabízené peníze nakoupíme nové chyty na umělolepenou stěnu. Netrvalo dlouho a přišlo vyrozumění, že naše žádost byla přijata a peníze byly připsány na náš klubový účet. Jelikož jsem neměl čas řešit od kterého výrobce chyty objednat a už vůbec se mi nechtělo vybírat nějaké konkrétní tvary a velikosti, objednal jsem dva tzv. „big sety“ od Makaku, ve kterých by mělo být od všeho něco (celkem 400 ks chytů). Asi za měsíc přijela přepravní služba a přivezla osm velkých krabic o celkové hmotnosti přes 150 kg. Uložil jsem je do garáže s tím, že až bude hnusně, tak je na stěnu namontujeme. Jako na potvoru bylo celý podzim krásně a tak jsme raději jezdili lézt na písek. V polovině září začal na bouldrovce fungovat normálně horolezecký kroužek a chyty pořád ležely v garáži. V půli října ale nečekaně vtrhla zima i do našich končin, což byla dlouho očekávaná příležitost. Na sobotu 17.10. jsem tedy vyhlásil v DDM brigádu.

Kolem deváté hodiny nakládám krabice s chytami z garáže do auta a převážím je k DDM. První dvě krabice nesu přes celý areál sám, pak už přichází i Martin Jech a zbytek nosíme spolu. To by jeden nevěřil, jak se těch dvacet kilo pronesou. Trochu si připadám jak při vynáše do base campu. Za chvíli přichází i Míša Hořejší, převlékáme se do sportovního a začínáme vybalovat

barvy a každý si postaví svojí cestu. Zhruba za hodinu máme na stěně tři nové cesty a na podlaze ještě dostatek chytů. Po krátkém občerstvení si mládež rozebírá zbylé barvy a pokračuje ve stavbě dalších cest a variant. Ve tři hodiny musí Míša domů a vše je v podstatě hotovo. Kluci ještě zkusí některé cesty přelézt, ale po celodenní práci už jim to moc nejde. Tak radši balíme zbylé chyty zpátky do krabic, pod stěnu vracíme matrace a rušíme „base camp“ zpětnou vynáškou krabic do auta. Myslím, že i v Kadani si některé cesty s ostrými chytami již zaslouží výměnu, takže zbylé chyty se tam určitě využijí. Jen je tam bude muset někdo namontovat. Snad Bohoušovi a Pájovi v Kadani také někdo z mládeže pomůže, protože dělat to sám, tak bych to asi nestihl ani za celý víkend. Takže ještě jednou touto cestou děkuji Martinovi, Míše a Tomovi za pomoc.

Jiří

Středeční svátek využívá spoustu lidí k odjezdu do teplých krajín, to znamená do Arca. Pro mě Arco znamená davy lidí a oklouzané vápno. Tak to tedy ne! Letos tam už nepojedu, i když snad všichni lezci, které znám, mají namířeno právě tam. Všechny nabídky odmítám s tím, že se pojedu demonstrativně někam hrabat sněhem a ledem. Jediný člověk, který má stejné touhy, je Letoš, který také navrhuje destinaci našeho počínání a to Cimu Presanellu, která společně se skupinou Adamello tvoří menší pohorí s ledovci kousek od oblíbené Brenty. Na poslední chvíli se k nám ještě přidává Honza Škarohlíd z Prahy a v úterý večer můžeme vyrazit.

Východiskem pod kopec je Passo Tonale, kam jsme se doplácali kolem šesté hodiny ranní. Překvapuje nás to, že zde ještě není žádný sníh a vše kolem je zelené jako na jaře. Po pečlivém zabalení všech potřebných (rum) i nepotřebných (lana) věcí můžeme vyrazit na chatu, na kterou to je celých 1200m převýšení. U chaty je krásný winter-raum, který se na další dvě noci stane naším útočištěm. Náš cíl se vypíná přímo nad chatou a vypadá velice přívětivě. Severní stěna Cimy Presanelly. Podle průvodce až 60-ti stupňový led a výška kolem 500metrů.

Nenecháváme nic náhodě a vstáváme brzy. Vyrážíme kolem čtvrté hodiny. Pod stěnu to je 800m převýšení v neznámém terénu. Naštěstí nás vedou nějaké staré stopy, takže u nástupu jsme poměrně rychle. Celá stěna je v nádherném firnu proměnlivé tvrdosti. Lana neseme klasicky zbytečně, protože lezeme vše sólo. Člověk ale nikdy neví. Jednou si ty lana nevezmeme a pak... . Na vrcholu jsme v deset hodin dopoledne a je tu narozdíl od severní stěny krásné teplo. Máme čas a tak se kocháme výhledy, vaříme polévku, fotíme se... .

Sestup je hřebenem na jih, který nás dovede na dlouhé, náhorní plato, které musíme přejít. Sluníčko do nás nemilosrdně pere, takže jsme rádi, když dojdeme do sedla, odkud stačí jen seběhnout dolů k chatě, kde jsme ve dvě hodiny. Zbytek dne se jen flákáme a bavíme se rozpouštěním sněhu na střeše chaty, což je Letošův vynález, který bezchybně funguje a zásobuje nás vodou.

Ráno sbíháme do údolí a plánujeme co dál. Původní plán navštívit naše kamarády v Arcu měníme za návštěvu Dolomit, konkrétně jejich nejvyšší horu Marmoladu. V Passo Fedaiia jsme odpoledne. Po sněhu opět ani památky, zato zima je znatelná. Lanovka nefunguje. Nějaká údržba či co. Takže pěkně po svých. Skoro za tmy otvíráme dveře winter-terramu. Je to spíše vojenský bunkr z první světové války. Při večeri likvidujeme rum, který nám ještě zbyl.

Nastupujeme zase brzy ráno a za svitu hvězdíček traverzujeme pod severní stěnu. Jdeme úplně na lehkou. Lana jsme nechali v autě. Stoupáme svahem a slunce pomalu osvětluje úchvatnou scenérii kolem nás. Severní stěnu prostupujeme žlábků různě kličkující mezi skalami. Na vrcholu jsme před osmou hodinou. Všude kolem nás jsou krásné vrcholky Dolomit. V údolích se válí mlha a na jihu je krásné moře mraků. Hezčí odměnu si snad člověk nemůže přát.

Sestup má vést v levé části severní stěny. Já jsem ale natraverzoval moc vlevo a odpojil se od kluků. Našel jsem ferratu a v domnění, že mě dovede pod stěnu, jsem po ní začal upalovat dolů. Skoro na konci ferraty pod jižní stěnou na mě mává Letoš, kterého skoro nevidím, a naznačuje, že jsem špatně. Neznamená to nic jiného, než vylézt celou ferratu zpět nahoru. Snažím se být nahoře co nejrychleji, takže jsem tam málem vypustil duši. Po dosáhnutí hřebene jsem si oddychl a po stopách kluků utíkám dolů. Jde to docela rychle. Nejhorší je traverz ledovce k chatě. Mám toho dost, ale jako trénink je to dobrý. Moc se nezdržujeme, pádíme dolů a hurá domů.

Pája

LEZECKÁ STĚNA

Mikulášská stěna

čtvrtek 3.12.09 - od 17.00 do 18.30 hod.

Zveme všechny členy HOROKroužku mládeže HOROKLUBU v Kadani i v Chomutově, také dospělé členy Horoklubu se svými dětmi, které jsou schopné si vylézt (s dopomocí) alespoň k 1. nýtu na stěně pro Mikulášskou sladkou odměnu. Stěna bude připravena, ozdobena, ověšena vším sladkým, co Mikuláš přinese.

Vánoční stěna

úterý 22.12.09 - od 17.00 do 19.00 hod.

Tato akce bude opět ve znamení recesních soutěží a soubojů v disciplínách, kde se bez horolezecké průpravy neobejdete. Humor, recese a legrace. K léty osvědčeným soutěžím přidáme nové neotřepané a pro vás překvapující. Budete čubrnět.

Na obě akce Vás zve Bohouš

Zdobení vánočního stroměčku

Termín: 12.12.2009 - 13.12.2009

Letos se tato oblíbená akce uskuteční v chatě Arnika na Mariánské (mezi Jáchymovem a Božím Darem - <http://chata-arnika-marianska.cz>). Podrobnosti ještě budou upřesněny, ale určitě zde zvířátkům ozdobíme stroměček, tak nezapomeňte vzít s sebou kaštany, jablka či jiné pochutiny. Na chatě je možné přespát, k dispozici je 28 lůžek v plně vybavených pokojích. Rezervace směřujte na Káju Jungwirtha (606 731 986) nebo na Barbuchu (725 514 353).

Návraty domů z hor II, tentokrát z Korsiky

Blahouš Kluc

Zapadneme do pohodlného sedadla letadla a jsme rádi, že tu dvoudenní štrápanici máme za sebou. Plácání se lokálními kodrcavými vlaky po Korsice, přečpaný trajekt do Livorna, půlnoční vlak bez šance spánku, ale o to s větší možností poklábosit s lidmi celého světa, snaha dochrápat pár hodin na trávě v Římě před nádražím pod bodavými atakami komárů. Doplahočit se na letiště s kysami na zádech už je za odměnu. Mám ještě tak sílu zkoušet svojí angličtinu s italským gentlemanem, ale už vím, že to dlouho nevydržím, i Venca toho má taktak. Letadlo roluje, zvedá čumák a už si hraje na ptáky. Zatím to jde dobře, až na to děcko přes uličku, který vůbec nemá představu, jak mně ten jeho řev uší rve. Letištní vrány už jsme dávno ztratili z dohledu a škrvně ještě víc utahuje závity. Už je mi to jasný, někdo tam nahoře mě zkouší. S výhledem na pěkných pár hodin cesty z Prahy do Chomutova se rozhoduju pro podpurný prostředek, a tak se slovy kapitána: "Připoutejte se prosím, dostáváme se do oblasti zvýšené turbulence" zamávám nonšalantně pravici a objednávám si nápoj, který piju jen ve stavu nouze: "Kafe, prosím!". Letuška je pěkná, milá a hlavně pohotová. Zaparkuje svůj vozíček s nápoji do uličky, nalije káfičko do kelímku, jen se vypařovaná tekutina zvedá. Natáhnou pravici přes Vencu a se slovy: "Vás bych si chtěl vzít za ženu" uchopím kelímek, letadlo si náhle vybírá chvíli pro jednu z těch hlášených turbulencí a já obloukem vylévám celý obsah kelímku do mého klína. Ve vteřině se mi mění výraz obličeje a já zařvu do éteru: "K...a!!!" Uřvaný děcko po mně hodí zvědavě oko, jakože kdo si dovolí přerušovat jeho nářek. Asi jka přede mnou povyskočí, ve vteřině se ovládám, a tak se zmůžu jen na omluvu: "Sorry vole". Horká tekutina se prodírá přes látku letních kraťásků, přeskočím Vencu a tlačím se do zadní části letadla na záchodky. Stačí pár vteřin, abych stáhnul trenky a viděl, jak se kůže roztrhává a vytváří červenou díru. Když zkontroluju máho "malýho velkýho" a vím, že byl jen okrajově potřísněn, už jsem klidnější. Letuška zatuká na dvířka záchodku a se zájmem se ujišťuje, jakože to nic velkého nebude. Kejvnu a stáhnou si kalhoty. Kotě se chytí za pusku, že bude zvracet, ale upolyká to a běží zmateně za nějakou zkušenější kolegyní. Ta zkušenější už mi zase

klepe na dvířka: "Pane, co vám na to dáme? Vodu!? Ne, to chce něco mastného, nebo studeného. Na to tu něco máme". Za chvíli je tady s nějakým pytlíkem, rozlomí ho, ale on vůbec nechládně. Po další chvíli mi potírá ránu máslem. Já se na moc nezmůžu, bolest se přiostrňuje. A ještě ručník naplněný ledem. Přitlačím si ho mezi nohy a tvářím se jak unuděný turista na Karlově mostě, když mě táhne za druhou ruku do první třídy. Tak tady jsem ještě

nebyl. Pár byznysmenů si čte své draze zaplacený noviny a tváří se dramaticky. Nechci je rušit, a tak jakýkoliv nápor bolesti polykám a snažím se pozorovat oblaka. Vždycky jsem si přál létat, tak teď v tom lítám, až po uši. Bolest má maximální volume, když se ke mně přisune starší stevart s deskami v ruce a sděluje mi, že ten formulář nepočká a holt mi dá jen pár otázek. "Vaše jméno". Sakra, jestli otevřu tlamu, tak budu křičet a syčet. Drtím mezi zuby svoje jméno, ale on mi ani napotřetí nerozumí. Ha, spásná myšlenka. Pas! S přemáháním ho vytáhnou z pod trenek z úložny. Stevart chvíli listuje a pak se na mě usměje "Vy jste fakticky Blahoslav Kluc!?!?" Kejvnu. "Já jsem chodil na hokej na vašeho dědu". A teď to vypukne, vypráví, jak támhle dal děda klíčku a toho natlačil na kraj hřiště. "Prosím prosím, ukončete to". On mi ale asi zase nerozumí. Všechno strašný jednou musí skončit. Konečně přistáváme, než se lidi vyhnou z paluby pryč, tak se ke mně natlačí doktorka z letištní ambulance, stáhne mi přede všemi kalhoty a vystaví mě obdivu přihlížejících. To by člověk nevěřil, co se všechno po půl hodině ledu mezi nohama statného bohatýra může přihodit "už jen" malýmu. Ital se šklebí a zvedá palec ruky nahoru, jakože jsem "cool". Doktorka mi ránu nějak bandážuje a opravdu, bolest trochu ulevuje. "No jo, popálenina prvního stupně". Všichni už jsou pryč, a tak se hrdinně zvedám, jakože kde je můj batoh a nejbližší cesta domů. Bílá vrána mě natlačí do vozejku a mladý uklízečky, který čeká na toho chromýho, až se vyvalí z paluby, se jen potutelně usmívají. Zřízenec mě došoféruje k bágům, Venca ho předá zřízenci a loučí se se mnou. Mě odváží na letištní ambulanci, kde se mě snaží přesvědčit, že mi dají něco na bolest. A já furt, že nechci. Nakonec je tu saniták, který mě přemístí na lůžko a hurá do sanitky, směr Královské Vinohrady. Je to kámoš, a tak na požádání přeladuje rádio na bigbeat. Co je ale můj největší problém, že teď po 2 hodinách studeného v klíně, potřebuju zatraceně na záchod. Jde to rychle, Praha je zázrakem prázdná, a tak mě předává sestřičce, který ani nestačím říct, jak strašně potřebuju... . Přichází doktorka jako z mých nejtajnějších snů, příjemná blondýna s dlouhými vlasy jen tak ležerně rozprostřenými po ramenou, dětský obličej, věk něco k 28 let. Nekompromisně mě přepere a stáhne mi kalhoty. Je mi trapně, dva dny jsem se nekoupal a co víc, když stáhne spodky, tak se jen usměje tomu, co zbylo z kdysi tak statný pýchy. "Jo jo, popálenina druhého stupně". Omluvně jí požádám o chvíli strpení, že to fakt už nemůžu vydržet. Rozrážím dveře z ordinace a slyším za sebou, že ty chlapy jsou fakt bábovky, nic nevydrží. Co následovalo? Ošetření a díky tomu, že jsem si nenechal do žíly natlačit bolesti ulevující prostředek, tak jsem mohl okamžitě domů a ne se vystavovat celonočnímu pozorování. Doktor Rytíř v chomutovské ordinaci konstatuje "popálenina třetího stupně a 3 týdny klidu, pravidelné převazy" a mrkne na mě, když se jeho sexy sestřička otočí.

Blahouš Smrtihlav

Okénko do historie oddílu

Bohouš Dvořák nám opět poskytl čtyři fotky z jeho výletů do hor.

1– Šlauchem pod Bradavicí

2– Prokopávání převěje

3 - Štěpán, Polda a Zdeněk Doskočil s Pavlem Mičkou po sešití obličejů v Popradské nemocnici.

4 - Bohouš dolézá na hřeben při výstupu na Gerlach

